

TEMA SALAJANE POEG

KUI TÕDE VÕIB SULLE KÕIK MAKSMA MINNA,
KAS SA SOOVID SIISKI SELLE JÄLILE JÕUDA?

ROMAAN

HANNAH MARY
MCKINNON

Originaali tiitel:
Hannah Mary McKinnon
Her Secret Son
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Evi Eiche
Toimetanud Reet Piik
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Hannah McKinnon
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01373920
ISBN 978-9949-82-543-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Emale ja isale ning Joely ja Co'le – suure armastusega!

„Tõde on harva puhas ja see pole mitte kunagi lihtne.“

- Oscar Wilde

Peatükk 1

ÖELDAKSE, et suuresti veab neil, kellel on võimalik kogeda uskumatut ja elu määravat silmapilku, millele saab hiljem tagasi mõelda kui hetkele, mil kõik muutus. Võib-olla istus keegi bussis võõra inimese, oma tulevase elu armastuse kõrvale. Või on mõni naine tunnistajaks oma lapse sünnile, kuigi talle on kinnitatud, et tal pole võimalik raseduda. Võib-olla sel harval puhkepausil tol päeval, kui ülemus oli gripis, sai alguse kellegi karjäär, mis seni oli vaid unistuste teema.

Ja siis on teised. Minusugused inimesed, kellel on hoopis elu purustavad hetked. Need, kes tahavad uskuda, et oleme ebaõnne kogenud rohkem, kui on meie õiglase osa – meil on küllaga probleeme, mida jätkuks mitmeks eluajaks. Rahuneme maha, usume, et rohkem ei saa midagi valesti minna, sest saatus on meiega juba piisavalt mänginud, vaadanud, kui palju meid saab venitada ja väänata, ning keeranud kringliks, enne kui muutume rabadaks ja puruneme miljoniks tükiks.

Minu jaoks saabus üks neist hetkedest ühel reedesel varahommikul, kui seisin Harlan Gingoldi sünges puitpaneelidest seintega kabinetis, kus mind kopitanud õhk ümbritses. Sikutasin kasutult kampsuni kaelust, et end maha jahutada. Olin unustanud, kui soojana Harlan seda tuba hoidis, justkui oleks ta salamisi igatsenud olla end lambi all soojendav sisalik ja teeselda, et asub ekvaatorile palju lähemal kui Albany äärelinn New Yorgi osariigi põhjaosas.

Harlani kabinet lõhnas kalli viski ja Kuuba sigarite järele, krimpis konid olid jäetud tuhatoosi vedelema. Stereotüüpse rikka mehe urgas nahktugitoolide ja kuldtähtedega seaduseraamatutega, mida Harlan kahtlemata peast tsiteeris, kui ta vapralt kaitses – ja tavaliselt

võitis – oma juhtumeid kohtus. See oli miski, mida ta oli teinud kauem, kui mina elanud.

Vaatasime üle hinnapakumust basseinimaja laiendamiseks ja tagaia põhjalikuks uuendamiseks, mida ta oli lubanud kevadeks oma naisele. Kui Harlan kontrollis uuesti üle üksikasju, vedades nimetissõrmega mööda lehte allapoole, püüdsin mina ignoreerida oma mobiiltelefoni surinat tagataskus. Harlan oli mees, kes nõudis ainult jagamatut tähelepanu. Praegusel juhul ei saanud ma teda süüdistada. Kindlasti mitte nende nullide hulga juures, mida ta kirjutas ettemaksutšekile, mille järele mu ülemused olid mind saatnud.

Telefon helises teist korda. Sel ajal, kui Harlan joonistas paksu Mont Blanci täitesulepeaga paberitele viimaseid kalligraafilisi allkirju, libistasin mobiili taskust ja heitsin pilgu ekraanile. Naabrinaise number. Iseenesest ei midagi ebatavalist. Proua Banks kutsus mind sageli enda juurde appi – veel üht raamaturiulit kokku panema, välisust parandama, kraanikausi ummistust kõrvaldama. Ei midagi, mis ei võinud oodata või oleks õigustanud loengut inimeste sõltuvusest tehnoloogiast, mille Harlan oleks kindlasti maha pidanud, kui oleksin kõnele vastanud.

„Siin see on, Josh,“ ütles ta mulle tšekki ulatades.

„Aitäh,“ vastasin ma. „Kas näeme järgmisel kuul?“

„Jah. Kahtlemata teed sa suurepärasest tööd nagu alati. Mu aed pole kunagi parem välja näinud. Kui palsamulgudel jõuluks tuled süüdati, oli see kogu tänavarahvale kõneaineks. Isegi Ivanile avaldas see muljet.“

Irvitasin, mõeldes sellele, et võiks Ivani näägutada selle eest, et ta mulle komplimenti edasi ei andnud. Ma ei tahtnud tema elu liiga raskeks teha. Ivanist sai mu parim sõber, kui mõni aasta tagasi kohustusime, ja pärast seda juhatas ta mu teele mitu oma sõpra ja kolleegi, sealhulgas firma tähtsaima mehe – oma onu, härra Harlan Gingoldi enda. Kui ütlesin Ivanile, et jään talle võlgu, vastas ta lõbusalt: „Jaa, ikka suurelt võlgu, sa ei jaksa seda millegagi hüvitada,“ enne kui leppis armulikult paari jalgpallimatši piletiga, mis ma odavalt olin saanud.

Harlan saatis mind verandale, kus ta mul kätt surus, samal ajal kui mina ikka veel eirasin oma telefoni jätkuvat surinat. Mees tõstis nina tumehalli märtsialguse taeva poole, kus voogasid kiirelt liikuvad ähvardavad pilved, ja hingas sügavalt sisse, nii et ninasõõrmed värelesid. „Miskit halvaendelist on õhus,“ ütles ta. „Sa, poja, valmistu parem raskusteks. Teie, britid, pole meie lumega harjunud. Ütle oma armsale naisukesele, et ta sind turvaliselt hoiaks.“

Ma ei vaevunud talle meelde tuletama, et me Grace'iga ei olnud abielus, ega väitnud, et hoolimata tugevast briti aktsendist olin elanud USA-s juba kakskümmend aastat. Olin siinsete legendaarsete talvedega liigagi tuttav. No taeva pärast, Albany ju võistles iga-aastase Kuldse Lumepalli auhinna pärast, ehkki ta kaotas regulaarselt Syracuse'ile*. Nagu Grace kunagi ütles, oli New Yorgi osariigi põhjaosa paik, kus järveefekt** ja idaranniku kirdetormid said kokku ning tegid valmis triljoneid lumehelbebeebisid, muutes kõigi inimeste elu jäiseks viletsuseks.

Kui olin Harlaniga hüvasti jätnud, tõmbasin viimaks telefoni taskust ja hakkasin oma kastika poole rühkima, heites pilgu pimenevale taevale, mõeldes, et Harlani ennustus võis osutada isegi aasta-aega alahindavaks. Mitte et mul midagi lumetuiskude vastu oleks olnud, mõistlikkuse piires muidugi. Oli reede ja ees ootas mõnus nädalavahetus. Minu teada mind tööl ei vajatud ja Grace ei olnud mingeid erilisi plaane maininud. Seega polnud probleemi, kui me ei pääsenukski majast välja. See oleks tähendanud perekondlikku nädalavahetust. Me kolmekesi – Grace, Logan ja mina – lõsutasime tekkide all teleri ees, sööksime popkorni ja vaataksime filme täpselt nii, nagu meile meeldis.

Kui oleksin teadnud, mis mind tegelikult ees ootab ning kuidas mu elu igaveseks ja jäädavalt muutub, poleks ma mobiiltelefoni nii

---

* Syracuse on linn New Yorgi osariigi põhjaosas Ontario järve lähedal. (Siin ja edaspidi tõlkija märkused.)

** Põhja-Ameerikas Suure järvistu alal esineb järveefekti. Sealsete järvede vesi püsib kaua soe, aga kui põhjast saabuvad külmad õhumassid ning õhu ja vee temperatuuri erinevus on vähemalt 13 °C, põhjustab see suuri lumesadusid.

rutakalt pihku haaranud. Oleksin võtnud mõne hetke, et mõtiskleda selle üle, kuidas mu elu oli jälle lihtsaks muutunud, täis selgeid ja kahjutuid otsuseid. Oleksin peast läbi lasknud oma rutiinsed lõunasöögivalikud. Mõlgtulenud, millist filmi me Grace'iga vaataksime, kui Logan on magama pandud. Mida me teineteisele pakuksime hiljem, kui ise üles magamistuppa oleme läinud. Olin nautinud sisemist erutust, manades silme ette sõrmuse, mille olin peitnud sokisahtli tagaossa – teemandiga kuldrõnga, mille ostmiseks olin viimase aasta jooksul raha kokku hoidnud, lootes, et Grace ütleb seekord jah sõna.

Kuid ma ei teinud midagi sellist. Selle asemel avasin telefoni luku, nägin kõiki proua Banksi tehtud vastamata kõnesid ja valisin kõneposti numbri. Mul tõmbus kulm naise sõnumit kuulates kortsu. Ta rääkis ebatavaliselt kõrge ja katkendliku häälega, isegi hingeldades, nagu oleks ta parajasti kümnekilomeetrist jooksu tegemas. See oleks alles vägitükk, arvestades seda, et ta oli seitsmekümnendate eluaastate keskel ja kasutas kõndimiseks keppi.

„Josh, proua Banks helistab,“ ütles ta. „On juhtunud õnnetus. Kas sa saad mulle tagasi helistada? *Palun*. Asi on kiireloomuline. Helista kohe.“

Surusin käe vastu autot, et mitte tasakaalu kaotada. Võib-olla oli tema lapselaps jälle oma jalgpalli meie vannitoaaknast sisse virutunud. Või äkki oli maja ümber hulkunud pulstunud karvaga koer, kellega Logan ükspäev hommikusööki jagas, kaks korda Grace'i ümber istutatud tulbisibulad uuesti üles sonkinud. Ehkki krabasin mõlemast mõttest kinni nagu laevahukku sattunud mees triivivast lauatükist, aimasin proua Banksi hääle järgi, et asi on tõsisem. Palju tõsisem. Järgmisena tuli pähe Logan, mõtted temast hakkasid tulistama mu aju nagu täisautomaatselt kuulipildujast.

Logan on haiget saanud. Grace ei saa ise helistada, sest on poja juures. Ta käskis proua Banksil helistada. Kui halb asi on? Poiss on alles seitsmene. Jeesus! Mis toimub?

Kui üritasin kordusvalimisnuppu vajutada, toksasin neli korda mööda, sõrmed paksud ja lödised nagu toorvorstid, võimatu oli neid

kasutada. Viimaks õnnestus mul telefon kõrva vastu suruda ja proua Banks vastas kohe pärast esimest kutsungitooni.

„Josh! Oh, tänu taevale.“ Naise hääl värises rohkem kui enne ja raske oli tema sõnadest aru saada kõrvus ragiseva ja undava tuule tõttu.

„Mis juhtus?“ küsisin ma, tundes, kuidas jääne käsi hiilis mu sisekonnale lähemale, haaras sellest kinni ja sikutas kõvasti. „Kas Loganiga on kõik korras? Kus ta on? Kas ta...“

„See pole Logan... See on... see on...“

Tundsin sülg suhu kogunemas, kui proua Banks rääkimise katkestas. Olin valmis juba telefoni karjuma ja nõudma, et ta ütles mulle, mis toimub, kui ta väga vaikselt teatas: „See on Grace.“

Mu magu hakkas tõmblema ja ähvardas sealsamas Harlani maja sissesõiduteel end tühjendama hakata. Olin olnud nii kindel, et Loganiga on midagi juhtunud, arvasin, et kuulsin valesti, aga siis ütles proua Banks uuesti: „See on Grace.“

Avasin ja sulgesin suu kolm korda, mu keel ei suvatsenud moodustada ühtki silpi, kuni viimaks end kogusin. „Kas temaga on kõik korras? Mis juhtus?“

„Jõin parajasti akna all kohvi...“ Proua Banksi kõne kiirenes ja mul tekkis tunne, nagu oleks piduriteta kaubarong otse minu poole sõõstnud. „... kui märkasin Grace'i prügi välja viimas ja... ja siis, Josh... ta libises trepiastmetel.“ Naisel läksid nüüd sõnad suus segi ja mu ajul oli keerukam töödelda seda, mille kodeerimisega sel juba niigi raskusi oli. „Ta kukkus trepist alla.“

„Kus ta on?“

Proua Banksi hääl muutus pingsaks sosinaks, justkui oleks ta oma kätt kõrile surunud ja püüdnud järgmist lauset tagasi suruda. „Kui ta püsti ei tõusnud...“

„Kus ta on?“

„... ma jooksin sinna ja... ja...“ Naise hääl vaibus, viimased silbid segunesid nuuksetega. „Me oleme õues. Kiirabi on siin. Ja politsei. Sa pead koju tulema. Palun tule kohe koju.“